

JOSIP VANDOT

KEKEC
NA VOLČJI SLEDI

Bird Publisher, 2012

O tej e-knjigi

Naslov izvirnika:

Kekec na volčji sledi
Josip Vandot

Josip Vandot, 1922
Copyright © Bird Publisher, 2012

Založba:
Bird Publisher
DP, založništvo, d. o. o., Levčeva ulica 13, 1234 Mengeš

E-pošta: info@bird-publisher.com
www.bird-publisher.com

Za založbo: Damjan Plut
Oblikovanje: Grafiza

E-knjiga narejena: novembra 2012

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-93-32

VANDOT, Josip, 1884-1944
Kekec na volčji sledi [Elektronski vir] / Josip Vandot. - El.
knjiga. - Mengeš : Bird Publisher, 2012

Način dostopa (URL): <http://www.bird-publisher.com/>

ISBN 978-961-279-513-9 (pdf)
ISBN 978-961-279-514-6 (mobi)
ISBN 978-961-279-515-3 (ePub)

264384768

Avtorske pravice in licence

Vse pravice pridržane. Nobenega dela te knjige ni dovoljeno reproducirati, prenašati ali uporabljati v izvorniku ali v prevodu v kakršni koli obliki in s katero koli tehniko, elektronsko, mehansko, s fotokopiranjem, snemanjem ali s katerim koli sistemom za shranjevanje, obdelavo in prenos podatkov brez pisnega dovoljenja založbe.

Ta e-knjiga je namenjena vaši osebni uporabi. Ni je dovoljeno prodajati naprej ali podariti drugim osebam.

Če bi želeli to e-knjigo podeliti z drugo osebo, prosimo kupite dodatni izvod te e-knjige vsaki osebi, kateri bi jo radi podarili.

Če berete to knjigo, a je niste kupili ali ni bila kupljena za vašo osebno uporabo, potem bi bilo dobro, da bi si kupili vaš lasten izvod te e-knjige. Zahvaljujemo se vam, ker upošteвате in spoštujete avtorsko delo vseh sodelujočih avtorjev in založbe.

Vsebina

1.....	6
2.....	12
3.....	18
4.....	24
5.....	29
6.....	35
7.....	41
8.....	47
9.....	53
10.....	59
11.....	63
12.....	68

1

Zaveroval se je bil Kekec tisto jutro v kosa. Lepo je drobolel kos tam v goščavi za Gmajnico. Skril se je bil nekje v varen kotiček pa je prepeval pa je drobolel svoje najlepše pesmi. Kekec se je čudil, da je odprl široko oči in usta. Poslušal ga je pol ure na zeleni trati onkraj žuborečega studenca. Naposled se je žalostno nakremžil in je vzdihnil sam pri sebi: »Kaj mi pomagajo citre, pa kaj mi pomagajo zlate strune! Kos nima citer, pa tudi zlatih strun nima. A lepše poje nego moje citre, lepše poje nego moje zlate strune ... Ovbe, ovbe!«

Kekec se je praskal za desnim ušesom in se je skoraj razjezil na kosa. S pestjo je zažugal proti goščavi, kjer se je skrival kos. Še enkrat se je nakremžil, še enkrat je zažugal s pestjo. – »Kos, ali čuješ?« je zavpil na ves glas. »Šopiriš se, šopiriš s svojim petjem. Pa morda misliš, da te kdo posluša? No, niti naša Keza se ne zgane ob tvojem petju. Keza pa posluša celo črnega murna in hvali njegovo petje ... Zato pa le bodi tiho, ti kos!«

Toda kos ga ni poslušal, ampak je drobolel še glasneje, še lepše, da mu je Kekec vedno bolj zavidal. Jezil se je pač in je govoril hude besede; a v srcu je občudoval to krasno petje in ta lepi glas. Naposled ni mogel več strpeti na trati. Pozabil je na svojo Kezo, ki se je pasla nekje tam ob leskovem grmovju. Splazil se je v goščavo, da bi videl kosa od blizu. – »Hm!« je pomislil sam pri sebi in je trikrat pokimal z glavo. »Rad bi videl tega kosa; rad bi videl, kako odpira svoj kljun, da poje tako lepo. Nemara bi tudi jaz lepo zažvižgal, če bi našobil ustnice tako kot kos svoj kljun ... Hm, nemara bi pa še celo lepše zažvižgal ...«

A Kekec se je plazil celo uro po goščavi, pa ni nikjer zagledal kosa. Tu pa tam mu je bil že prav blizu in se je že nasmejal sam pri sebi. A kos je samo vzfrfotal, pa je odhitel nekam daleč, od koder se je zopet začul njegov glas. Kekec se je plazil za njim, da mu je bilo že kar vroče. Zjavkal je že tu pa tam, ker so ga pričele skeleti boste noge, a vendar ni odnehal. Naposled pa je kos kar nenadoma utihnil. Kekec je ves poparjen obstal sredi goščave. Z rokavom si je brisal znoj z vročega čela in je pihal razdražen. – »Hej, ti kos!« je zavpil. »Kaj ne boš več prepeval? Veš, Kekca imaš za norca, Kekca, ki te ulovi jutri in ti ukrade kljun. Pa se ne boš več norčeval iz poštenih ljudi ... Ali si slišal, ti prebiti kos?«

A kos ga ni slišal. Poletel je bil kdo ve kam tja v dolinico. Stopil je na kamenček kraj šumečega gorskega potoka pa je srebal bistro vodico. Kekec pa je bil razžaljen in hud. Še nekaj je sitnaril sredi grmovja in se usajal. Potem pa se je kar obrnil in se je splazil nazaj na trato. A bil je nejevoljen; zato pa je hotel stresti vso svojo nejevoljo in sitnost na Kezo, ki jo je bil pognal pred uro po hribu navzgor. – »Keza, ho-ho, Keza!« je zavpil tja v hrib. A Keza ni niti zameketala kakor navadno. To pa je še huje vznevoljilo Kekca. Kar pljunil je v svoji nejevolji in je zavpil še enkrat: »Keza, ho-ho! Ali slišiš, Keza?«

A ker mu Keza ni odgovorila, se je napotil Kekec v hrib. Urno se je plazil po strmini in je vonomer klical. Tu pa tam se je ustavil, da se malo odsope in si obriše znoj. – »Nemara se je Keza izgubila in je zašla kdo ve kam?« je pomislil. »Na, pa jo bom iskal in se potil ... Čakaj, ti prebiti kos! Kljun ti izderem jutri iz glave, kljun, da ne boš več prepeval. Ti si me zavedel v goščavo – pa sem pozabil na Kezo ... Ovbe! Kam si zašla, Keza, ho-ho, Keza! Daj, odzovi se, Keza! Saj ne bom nič sitnaril in niti ozmerjal te ne bom ... Keza, ho-ho, Keza!«

Kekec se je priplazil na vrh hriba, a Keze ni našel nikjer. Žalostno je povetil glavo in je zjavkal v svoji žalosti. Sedel je na vrhu hriba in je zakril za trenutek obraz z rokami. – Zasmilila se

mu je tedaj Keza, globoko v srce se mu je zasmilila. Glej, odkar je živ, pozna Kezo; odkar se spominja, jo pase tu za Gmajnico. Stara je postala Keza in je že skoraj nadložna in nerodna. Lansko jesen je celo izgubila rog, kar čez noč ga je izgubila. Smejal se je Kekec tisto jutro, ko je zagledal Kezo brez roga. Sedem dni se je norčeval iz nje in jo je povpraševal, kje je tista miška, ki ji je pojedla rog. A Keza ga je samo gledala in je migala z brado: Kekec, norčav si in mlad, pa ne poznaš še starosti. Daj, Kekec, pomisli malo, pa ne bodi siten kakor komar pred dežjem. Daj, Kekec! – A Kekec se je postavil na glavo in se je smejal, da se je čulo v dolinico. A vendar je imel rad Kezo in je gledal, da ji ni zmanjkalo niti najmanjše stvarce. A vseeno jo je še vedno dražil zaradi tistega roga, ki ga je pojedla miška sredi noči – tista nesrečna miška, tista bedasta miška, ki ni imela boljšega jela nego star kozji rog.

Kekec se je splazil po drugi strani po hribu navzdol. Skozi macesnov gozd je prišel do grmovja, ki se je raztezalo tja do dolinice. Sredi tega grmovja je žuborel bister studenec. Poznal je Kekec tisti studenec, in ker je bil žejen, se je hotel napiti mrzle vode. Splazil se je skozi grmovje na ozko trato, kjer je žuborel tisti studenec, in je zavriskal naglas, ko se je ozrl po trati. Hej, tam kraj studenca je ležala njegova Keza, zleknjena je ležala in je počivala. – »Glej, no – glej, no!« je dejal Kekec in stopil h kozi. »Kako ti počiva, da te niti ne čuje, če jo kličeš ... Kaj sem te tako učil, ti prebita Keza?«

Zaklical je Kekec, a Keza ga ni čula. Mirno je ležala na trati in se niti zganila ni, ko jo je Kekec poklical. To pa se je zdelo Kekcu čudno. Sklonil se je k njej in jo prijel za edini rog. Stresel jo je pa ji je govoril: »Daj, zgani se, Keza! Poldne bo in čas je, da greva domov. Zgani se, zgani, Keza!« – A Keza se ni zganila. Ko je izpustil Kekec rog, je padla njena glava nazaj na trato. Kekec se je čudil vedno bolj. Pokleknil je k njej in ji je pogledal v oči. Ali oči so bile široko odprte in so bile osteklenele.

»Keza, hoj, Keza!« je zavpil Kekec ves prestrašen in je poskočil na noge. Z obema rokama je prijel kozo in je poizkušal, da bi jo postavil na noge. A vsakokrat je omahnila koza nazaj in je padla brez življenja na trato. Kekcu so se naježili lasje, sapa mu je zastala v grlu. Hipoma mu je bilo jasno vse in hipoma je spoznal, da je koza mrtva ... Glej, ko je zalezoval kosa po goščavi, da bi videl, kako pri petju odpira kljun, glej, takrat je legla Keza v travo. Trikrat je zaobrnila oči in je potihoma zameketala: »Kekec, mekeke ... Smrt je prišla – zbogom, Kekec! ...« Zleknila se je po trati in je bila mrtva, kot bi trenil. Že tri dni se je bila držala tako nekam čudno. Hm, pa je nemara slutila, da so njeni dnevi šteti, hm, nemara ...

»Keza, hoj, Keza!« je klical Kekec ves žalosten in solze so mu vrele iz oči. »Ali me slišiš, Keza? Nikar ne bodi mrtva! Vstani in pojdi domov! Lepo ti bom nastlal v hlevu, da boš ležala prav mehko. Žemljico ti kupim, da boš vesela ... Samo mrtva ne smeš biti, Keza! Ali me slišiš, Keza?«

Vse prizadevanje žalostnega Kekca je bilo zaman. – Keze ni mogel več priklicati v življenje. Zato pa je Kekec skoraj obupal. Sedel je na trato in si je podprl glavo z rokami. Gledal je solznih oči na mrtvo kozo in v srcu mu je bilo tako hudo, da je komaj zadrževal glasen jok, ki mu je silil iz grla. – Keza, oj Keza, zakaj si poginila, zakaj? Saj nisi bila še tako stara. Še marsikatero pomlad bi se lahko veselila in bi veselo meketala za Gmajnico. Pa si poginila zdaj tako tiho, da nihče ni vedel, kdaj se ti je približala smrt. Keza, oj, Keza! Zakaj si tako napravila?

Dolgo dolgo je sedel Kekec kraj mrtve kože in je mislil žalostne misli. Toda naposled se je dvignil in je zmigal trikrat z glavo. Šinil je z roko preko obraza in je izpregovoril naglas: »Mrtva je ... kaj mi pomaga jadikovanje, če je mrtva! Spraviti jo moram iz gozda. Tu bi jo pojedli jastrebi. A Keza ni zaslužila tega, resnično ni zaslužila. Nalomim si smrekovih vej in jo odpeljem domov, da jo vidijo vsi – oče, mati, Tinka in Jerica. Zakopljem jo na polju, da bo imela uboga Keza mir v grobu. Tako storim, prav zares storim tako!«

In Kekec je res nalomil smrekovih vej in je zvalil kozo nanje. S srobotom jo je privezal trdno k vejam. Pa se ni prav nič pomišljal – kar vpregel se je v veje pa je vlekel mrtvo kozo skozi grmovje, po tratinah, po hribu navzdol. Preko ozke brvi jo je vlekel nad šumečim gorskim potokom, po ozki ulici med vrtovi tja v vas. Tu pa tam ga je ustavil vaščan, pa ga je vprašal: »Kekec, oj, Kekec! Kaj je? Ali se je Keza ubila?« – A Kekec je zmigal z glavo in je žalostno odvrnil: »Ni se ubila, stric, ni se ubila ... Kraj studenca je legla na trato; trikrat je zaobrnila oči, pa je poginila kar sama od sebe. Keza, oj, Keza!« ...

Pa je vlekel dalje, do doma jo je privlekel in se je ustavil šele na dvorišču. Težko je zasopel in je zaklical: »Oj, oče, oj, mati! Oj, Jerica, oj, Tinka! Kezo sem pripeljal na smrekovih vejah. A Keza je mrtva ...«

Iz hiše so prišli oče, mati, Jerica in Tinka. Začudili so se, ko so zagledali mrtvo kozo, pa so izpraševali, kako in kaj. In Kekec jim je povedal vse – o kosu je pravil in o njegovem kljunu, pa o svoji jezici. O Kezi je pravil, ki je ležala mrtva kraj studenca in se ni ganila več. Žalosten je bil Kekec in si je venomer brisal z rokavom znoj z obraza. Ves je bil zasopljen in si je oddihoval naglo, sunkoma.

»Hm!« je rekel oče in je zmignil z rameni. »Kaj hočemo? Poginila je ... Stara je bila že, stara – in smrt je že tako čakala nanjo. Kaj hočemo!«

»Nisem je pustil v gozdu, oče!« je odgovoril Kekec. »Veste, zato je nisem pustil, da je ne bi pojedli jastrebi. Na polju jo zakopljem, tam za onim češminovim grmom. Tam naj počiva Keza – tam bo imela vsaj mir!« In Kekec se je zopet vpregel v smrekove veje. Z dvorišča je vlekel mrtvo kozo na polje. A ni bil sam; mala Tinka je šla z njim.

Sedla je Tinka na trato, pa je gledala, kako je bratec kopal jamo. Že je bila jama gotova in Kekec je vrgel motiko v stran. Odvezal je kozo od smrekovih vej in jo je potegnili bliže k jami. Še enkrat jo je prijel za edini rog in jo je nalahko stresel. – »Zdaj pojdeš, Keza!« je rekel žalostno, »pojdeš, pa te ne vidimo nikdar več ... Dosti sem sitnarij s tabo, Keza, in sem te ošteval. Pa vem, da mi nisi zamerila. Saj sem te imel rad, Keza, in ničesar ti ni manjkalo, ko sem te pasel. Zato pa vem, da mi nisi zamerila tistih sitnarij in tudi hudih besed in mi nisi zamerila ... Zagrebem te zdaj, Keza, pa te ne pozabim, dokler bo stal ta grm kraj tvojega groba. Zagrebem te pa zato, da te ne požrejo jastrebi in vrane. A ti nisi zaslužila tega, Keza, resnično nisi zaslužila ...«

In Kekec je spustil kozo v jamo. Še enkrat jo je pogledal, potem pa jo je pričel zasipavati s prstjo. Gomilila se je prst in kar hipoma je bil grob popolnoma zasut. Kekec se je oddahnil in je sedel kraj Tinke na trato. Gledal je na nasuti grob in ni izpregovoril besedice.

Svetlo sonce pozne pomladi se je iskrilo vsepovsod nad zagorsko dolinico in vse polje je bilo polno radosti, metuljev in brenčočih čebel. Rože so se zibale v lahnem vetrcu, ki je žuborel preko veselega polja, a iz zelenih gozdov se je razlegalo glasno ptičje petje.

»Ni več Keze!« je dejala mala Tinka in je pogledala od strani bratca. A ker ji bratec ni odgovoril, ga je pocukala za rokav. »Ali slišiš, Kekec?« je vprašala. »Hm, nekaj bi ti povedala, pa si ne upam ... Služit pojdeš, Kekec ...«

Kekec jo je ves začuden pogledal. – »Ali ti nisem rekel že stokrat, da si trapica?« je dejal. »Gobezdaš in gobezdaš, pa sama ne veš, kaj gobezdaš. Jaz naj grem služiti? I, kje si pa zopet to slišala?«

»Mhm,« je odvrnila Tinka in ga je gledala vsa žalostna. »Služit pojdeš, Kekec, nekam daleč pojdeš služiti ... Davi je bil tuj mož pri nas. Velike brke je imel in je bil skoraj tako velik kot stric Prisanek. Veš, k tistemu stricu pojdeš služiti, pa te ne bo več doma ... Oj, Kekec, pa bo žalostno, ker te ne bo več doma ...«

Tinka je žalostno vzdihnila in solze so se ji prikazale v očeh. A Kekec se je čudil in ni hotel verjeti. Smejal se je Tinki in njeni žalosti. Hm, pa je bilo res čudno – Kekec da bi šel z doma? Pa je spet nekdo Tinko potegnil; a Tinka verjame vse, verjame celo to, kar se ji nalaže Kekec v svoji norčavosti. Služit da bi šel, nekam daleč služiti k možu, ki je velik in ima dolge brke kakor stric Prisanek? – In Kekec ni mogel verjeti temu. Samo nasmejal se je pa zmajal z glavo. »Tinka, kdaj ti prinese drobna sinička pameti? Ha, Tinkara?« je govoril sestrici. »Povej mi, kdo ti je spet natezel to novico? Ha, Tinkara?«

Tinka se je še bolj razžalostila. Kar vstran je obrnila obrazek pa je odgovorila: »Ne verjameš mi, Kekec? Oj, jaz dobro vem, da pojdeš služiti. Videla sem moža in vse sem slišala, kar je govoril. Mati je že vse pripravila. In jutri pojdeš služiti, resnično – jutri pojdeš k možu, ki ima tako velike brke ... Kar domov pojdi pa boš videl, da je res!«

Zdaj je pa Kekec že dvomil. – »Hm,« je pomislil sam pri sebi. »Mogoče bo pa le res? Mogoče pa Tinka govori resnico? A vendar je čudno. Še nikoli mi ni rekel oče, da me pošlje z doma. Čudno, da se je domislil tega tako nenadoma, čudno.«

A Kekec ni dolgo premišljal. Naglo je vstal in je pohitel preko polja. Ves zasopel je priletel v izbo, kjer je pospravljala mati. – »Ali je res, mati?« je izpregovoril, ko je prišel malo k sapi. »Ali je res, da pojdem služiti? Ali je res, da pojdem z doma? Veste, k onemu možu, ki ima tako dolge brke? Ali je res, mati?«

Mati se mu je nasmehnila pa je odgovorila: »Res je, res, Kekec. Z doma pojdeš že jutri. H Korošču greš v Rovte. Zmenili smo se tako že pozimi, pa ti nismo ničesar povedali. A danes je bil Korošec pri nas, pa je povedal, da lahko prideš takoj. Pa pojdeš že jutri ...«

Kekec je povsili glavo in se je zamislil za trenutek. »Hm,« je govoril in je bil skoraj žalosten. »Pa zakaj mi niste že prej povedali, da moram iti služiti? Pa bi bil vedel ... Oj, mati, zakaj moram z doma? Saj mi ni sile doma. Pa tudi lakote ne trpim, mati! Zakaj moram iti služiti?«

»Saj ne greš služiti!« ga je tolažila mati. »Veš, zato te damo h Korošču, da se tam kaj prida naučiš. Doma se ne moreš naučiti vsega. Pri tujih ljudeh pa se naučiš marsičesa, česar bi se doma ne mogel. Pa dolgo ne boš pri Korošču – samo do zime ostaneš tam. Potem pa se vrneš domov. In pri Korošču ti ne bo slabega. Dobri ljudje so, pa te bodo imeli radi.«

Kekec je dvignil glavo, ko je slišal te besede. Iz srca mu je izginila žalost in skoraj nasmejal se je. »To je pa nekaj drugega!« je rekel. »Pa sem mislil, da moram iti k tujim ljudem služiti. No, pa naj bo! Pa pojdem jutri, mati! Ne bo mi slabega. Saj se ne bojim, prav nič se ne bojim, mati!«

In Kekec je veselo zažvižgal in se je zavrtel po sobi. Tinka je ravno odprla vrata. Zagledala je bratca, ki se je ves vesel vrtel po izbi, in se je začudila, da je kar obstala na pragu. Kekec jo je zapolnil pa stopil k njej. – »Ti, Tinkara,« ji je rekel, »res je, da pojdem služiti. Veš, za deveto goro grem služiti, k zmaju grem služiti za kuharja. Devet glav ima zmaj in v vsaki glavi devet ust. Noč in dan mu bom kuhal, da bo zmaj zadovoljen z menoj. Jeseni ga privedem s seboj. Sem v sobo ga privedem, da ga vidiš, Tinkara! Pa odpre zmaj devetkrat devet ust, a v prvih ustih izgine Tinkara! Ho-ho, v prvih ustih izgine naša Tinkara ...«

»Joj, Kekec, joj!« je zavrisnila mala, lahkoverna Tinkara. Prestrašila se je, da je zakrila obrazek z rokama, in se je skrila v kot. A Kekec se je zasmel in je stopil za njo. – »Kaj se treseš, Tinkara?« ji je govoril. »Saj se še jaz ne bojim, jaz, ki moram iti k zmaju služiti za kuharja. Ne boj se! Saj ga ne privedem domov. Kuhal mu bom samo cmoke iz kopriv tako dolgo, da bo poginil kakor danes naša uboga Keza. Ne boj se, Tinkara, ne boj se!«

Tinka se je priplazila iz kota in se je stisnila k materi. Njen obrazek je bil ves preplašen in žalosten. Mati jo je pobožala po laseh in jo je tolažila: »Tinka, le ne verjemi Kekcu! Kekec se samo norčuje. Saj ne gre k zmaju za deveto goro. Samo v Rovte pojde h Korošču. Kekec je malopriden, pa te samo straši!«

»Aha,« je rekla Tinka in se je nasmehnila. Šla je za Kekcem v sosedno izbico. Kekec je imel tam spravljene svoje krasne citre. V lepi skrinjici jih je imel spravljene, da ni mogel nihče do njih. – »S seboj jih vzamem!« je govoril sestrici. »Veš, zato jih vzamem, da bom igral zmaju same poskočnice. In plesal bo zmaj tako veselo in urno, da bo porušil deveti grad. Hej, resnično!«

»Oha, oha!« mu je ugovarjala Tinka. »Saj ne greš služiti k zmaju, ne greš, Kekec! V Rovte pojdeš h Korošču. Ali misliš, da ne vem? Lažeš, Kekec, lažeš, pa me imaš samo za norca ... Ne greš k zmaju – v Rovte greš ...«

»Hm, seveda – v Rovte!« ji je odgovarjal Kekec. »Kaj misliš, da tam ni zmajev? O, tam so še hujše stvari! Nad Rovtami se dvigajo strašno visoke gore. Še višje so menda nego sama Škrlatica. Oj, pod tistimi gorami je strašno – sama Pehta domuje tam, sama Pehta. Vsako pomlad pride v dolino, pa ukrade deklico, ki je najbolj slaba in najbolj pridna. Pa jo zapre v svojo kočo. In slabo se godi deklici, slabo ...«

Tinka se je spet prestrašila. Kar stresla se je in je gledala bratca s široko odprtimi očmi. A Kekec se je samo namuznil pa je nadaljeval: »Lepo bom zaigral tam pod tistimi gorami na citre. Pa pride sama Pehta k meni in ji porečem: Teta Pehta, ali bi radi letos spet deklico? Hm, veste, na Mežnarčevem domu živi deklica pa je kakor nalašč za vas. Tinkara ji je ime. Kar pojdite pa si vzemite Tinkaro! – Tako porečem že jutri Pehti. Pa pride Pehta in vzame že jutri Tinkaro s seboj ...«

»Ovbe!« je zajokala Tinka v silnem strahu. Zbežala je iz sobice k materi, ki jo je morala že zopet tolažiti. A Kekec se je smejal na ves glas. Vzel je svoje citre in je šel v izbo. Sedel je za mizo pa je zaigral lepo pesem. Sladko so zveneale zlate strune; njih srebrni glas je plaval v pomladanski dan in se je družil z veselimi ptičjim žvrgolenjem. Sonce se je bližalo temnim goram na zahodu. A po vsem zagorskem svetu se je smejala vesela, glasna radost.

Kekec ni bil prav nič žalosten, da mora z doma. Hm, čemu? Saj je vedel, da ostane v Rovtah samo do zime; saj je vedel, da do Rovt ni dalj nego samo uro hodá. Pa bi se bal in cmeril? Hm, čemu? – Keza je danes zjutraj poginila in ne potrebuje več pastirja. Zato pa gre Kekec lahko malo pogledati k tujim ljudem. Slabega mu ne bo in lahko bo igral na citre in prepeval, kadar se mu bo ljubilo. Pa bi se zaradi tega cmeril. Hm, čemu? – Saj ni vredno, resnično ni vredno, da bi se cmeril.

In Kekec je bil vesel in se ni bal. Spravil je svoje reči v red, da jih zjutraj kar vzame s klopi in lahko kar takoj odide. Tu in tam je mislil na Rovte in je ugibal sam pri sebi, kako je tam. A oče in mati sta mu pravila samo dobre reči in zato Kekec ni več razmišljal. Po večerji je šel v izbico, kjer je stala njegova postelja v enem, a Tinkina v drugem kotu. Mračilo se je že. Vsa dolinica je bila že zakrita v temni mrak. Samo visoki snežniki so žareli v škrlatnem ognju in so gledali v mračno dolinico. Mati je postavila na okno gorečo svečo in je prekrižala otroka. Tinka se je takoj skobacala v posteljico. Do vratu se je pogrnila z gorko odejo in je gledala bratca. »Zjutraj pojdeš, Kekec,« je rekla. »Oh, Kekec, prav nič ne bo lepo, ko tebe ne bo. Pa bom žalostna ... Lepo si igral na citre, tako lepo kot nihče. Rada sem te poslušala, o, tako rada! Pa zdaj mi ne boš citral več. Zato pa bo žalostno pri nas ... Kekec, o, Kekec! Daj, zaigraj še enkrat na citre! Daj, da te slišim ...«

Kekec ni ničesar odgovoril. Vzel je iz skrinjice citre. Sedel je na posteljico in je položil citre na kolena. Pričel je brenkati in potihoma je prepeval tiho pesem. Tinka je položila roke pod glavo pa ga je gledala in poslušala vsa zamaknjena. Kekec pa je citral in pel lepše, vedno lepše ...

»Pastirčku so rekli tako:

Pusti ti snežno goró!

V tuji kraj moraš ti zdaj,

pa se ne vrneš nazaj . . .«

Zunaj se je popolnoma znočilo. Ugasnila je rožna večerna zarja na visokih snežnikih. Na nebu so se užigale zvezde in izza škrabastih gorá je pričel pogledovati veseli mesec. A Kekec je še vedno citral in prepeval potihoma svojo pesem:

»Pastirček pa vriska: Juhé!

Moje so snežne goré,

vriskal na njih bom vsekdar,

pustil nikdar jih, nikdar . . .«

Sveča na oknu je pričela dogorevati. Tedaj pa je Kekec nehal igrati in peti. Ozrl se je na Tinkino posteljico. A sestra je bila mirna in se ni niti zganila. Kekec je stopil bliže k posteljici in se je sklonil nad Tinko. In tedaj je videl, da sestra že spi, sladko spi. Kekec se je nasmejál in se je naglo slekel. Zlezal je na posteljo in je ugasnil svečo. Zaril se je pod odejo – in niso prešli trije trenutki, pa je že spal trdno in brezskrbno . . .

2

Daleč že, tam za zelenim gozdom je bila domača vas. Videlo se ni niti rjavega zvonika več in Kekec je postal na beli cesti in se je ozrl nazaj. Zavihtel je klobuček, da je dolgo petelinje pero veselo zavihralo v zraku in je polglasno zavriskal. – »Hej, ne vidim te več, domača vas!« je dejal potem sam pri sebi. »Lepo je bilo, a mogoče bo v Rovtah še lepše. Prepeval bom in citral pa bo čas kaj hitro minil. Kar hipoma bo zima tu in vrnem se domov. Nagajal bom zopet Tinki in ji pravil, kako je bilo pri zmaju, ki sem pri njem služil za kuharja. Hej, pa bo verjela vse – uboga, mala Tinkara ...« Kekec se je posmejal in se je okrenil. Stopal je dalje po beli cesti in se je oziral na vse strani. Cesta se je vila kraj zelenega gozdiča, kjer so prepevali glasni ptiči v veselo pomladno jutro. Na desno pa se je širilo polje tja do strmih, s smrekami gosto poraslih gor. Za njimi so se skrivali domači snežniki in Kekcu je bilo skoraj hudo, da jih ne vidi več. Zato je pospešil korake in je pričel glasno žvižgati, da bi pregnal žalost. Že je dospel iz gozdiča in tedaj se mu je nasmejala nasproti bela vasica. Male, prijazne hišice so stale druga pri drugi kakor zveste sestrice. Krog in krog pa je zelenelo širno polje tja do zelenih gozdov, spenjajočih se ob strmem pogorju. Kekec je obstal pa gledal na tisto pogorje. Oči so se mu vse zamaknjene čudile, ko so strmele na tiste veličastne gore. Oj, strmo so se dvigale nad gozdovi – skala na skali, sklad na skladu. Vse so bile preprežene s širnimi snežišči, ki ne skopnijo niti v toplih poletnih žarkih. Sneg se je lesketal tam zgoraj v srebrnem soncu; skale so se smehljale v tiho dolinico in so bile vse bele. Visoke so bile, tako visoke, da so se dotikale menda samo modrega, jasnega neba.

Kekec je zopet dvignil klobuček, da je zavihralo dolgo petelinje pero. – »Juhuhu!« je zavriskal na ves glas, da se je razlegalo po zagorski dolini. Nasproti mu je prišel kmetič in se je namuznil, ko je slišal glasni vrisk. – »No, kaj pa se ti dereš že tako rano?« je vprašal Kekca in se je smejal. »Vesel pa si, pobič, vesel – ni ti kaj reči ... Pa kam greš s culo na hrbtu? Ha, ti pobič?«

Kekec se je okrenil, pa je odgovoril: »Ej, stric, služiti grem h Korošču. Zagledal sem tiste visoke vrhove, pa sem postal tako vesel, da sem moral zavriskati. Kaj hočete, stric? Rad vriskam in sem rad vesel ... Glejte, stric, vi ste iz Rovt, pa veste gotovo, kje stoji Koroščeva hiša. Lepo vas prosim, da mi poveste, da ne bom iskal po nepotrebem.«

»Ahm,« je dejal kmetič, »h Korošču greš služiti? Glejte si no, glejte! Pa za pot bi rad vedel, ti pobič? – Glej, tista pot, ki drži preko polja do malega gozdiča, te privede h Korošču, naravnost h Korošču. Ne moreš zaiti, ker ni druge poti ... Glejte si no – služiti greš, a si tako vesel! Ti si pa res čuden pobič ...«

»Kaj hočem, stric?« je odvrnil Kekec. »Ali naj se cmerim, ker moram iti služiti? Saj mi ne pomaga nič in tudi vredno ni, da bi se cmeril ... Hvala vam, stric, da ste mi pokazali pot. Kar lepo po njej pojdem in ne zaidem nikamor. Hvala vam, stric!«

Kekec je šel dalje in je krenil po kolovozni poti preko polja. Ves čas je žvižgal in se je vedno bolj bližal zelenemu gozdiču. Velika cula na hrbtu ga ni prav nič težila, še manj pa skrinjica, ki jo je nosil v desnici in ki so bile v njej spravljene njegove citre. Dospel je v gozdič in je šel neutrudno dalje pod visokimi smrekami. Prišel je do ovinka – in tedaj se je hipoma ustavil. Iz grmovja je skočil deček in je obstal ves zasopel pred njim. Kekec ga je gledal in se je čudil. Deček je bil mršav in dolg; oblečen je bil v raševinaste hlače in v raševinast jopič. Bil je bos; a na glavi mu je tičal zelen, potlačen klobuček.